

Podoba zime v Ameriki.

preti, da se bo usmrtil. Domači so mislili, da je to samo prazna grožnja. Gjoka pa je šel ter se res obesil.

Strela v februarju. V vasi Vrtnik na Hvaru v Dalmaciji je v noči 21. februarja grmelo ter je tudi udarila strela. Ena strela je udarila v drevo, druga v strelovod na šoli. Ker je ta strelovod najbrž bil poškodovan, je strela švignila v sosednjo hišico, ki je bila kakor prislonjena na zid hiše, ter je tamkaj oplazila mulo, ki je takoj poginila. V bližini 10 metrov je bil stari župnik D. Vicko, ki je sedel za mizo ter molil brevir. Njemu kakor tudi njegovi služinčadi se ni nič zgodilo. Pač pa je strela malo ošinila neko ženo, ki je bila v sosedni hišici ter se je onesvestila.

Odvetnik dr. Ivan Stanonik v Celju vljudno naznanja, da ima od 1. marca 1933 naprej svojo pisarno v Celju, Aleksandrova ulica 3, prvo nadstropje. 269

Dr. Vari, specialist za pljučne bolezni, se je preselil iz Aleksandrove ceste 6 v Gregorčičevo ulico 6. Ordinira od 11 do 1 in od 4 do 5. — Ob nedeljah od 9 do 11. — Röntgen. 273

Odvetniška pisarna dr. Hodžarja ostane v dosedanjih prostorih, Vodnikova ulica (Ljudska posojilnica), Celje. 280

Kako so se v Benetkah v predpustu zabavali.

Beraški most v Florenci na Laškem

ni stal mestne blagajne ne vinarja. Zgodilo se je to tako-le: Veliki vojvoda Toskanski je dal oklicati po deželi in po mestu, da se naj zberejo vsi berači ob naznanjeni uri na bregu reke Arno in da dobi tamkaj vsak od njih po milosti velikega vojvode novo lepo obleko. O naznanjeni uri je pridrla množica beračev na breg reke Arno. Tu jih vojaki obstopijo in prisilijo, da so morali staro obleko sleči, radi ali ne radi oddati, in novo obleko obleči. V starih oblekah pa so dobili toliko denarja zašitega, da so z njim nov most zidali.

Pavel Keller:

9. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Brez sape so prežali stražniki.

Črna postava je vzrastla pred njimi. Stražniki so skočili proti njej.

»Stoj!«

Postava je bliskovito zavila na levo.

»Stoj! Stoj! Če ne, bomo streljali!«

Začel se je pogon. Sedaj so bili v nižavi, sedaj zopet je šlo vkreber. Imeli so tihotapca, ki ni mogel hitro naprej, kakor v volčji jami.

»Stoj! Udaj se!«

Begunec se je hitro okrenil, kakor preganjana žival, ki hoče napasti lovce, privršal proti stražnikom in štirikrat ustrelil. Eden stražnikov je bil ranjen; v naslednji sekundi pa je tihotapec zadet padel v sneg.

Hiteli so k padlemu, tudi tisti, ki je bil ra-

njen v roko, in mu posvetili v obraz. Obraz mu bil pomazan. Jeras.

»Pravi je,« je rekel višji stražnik.

Padli je odprl oči.

»Kaj — kaj — je? — Kaj hočete?«

»Pij, Jeras!«

Višji stražnik mu je ponudil svojo čutaro. Toda ranjenec ni pil. Zaprl je oči in mrmral:

»Izdan — Meden? — To je — tvoj — konec — ti —«

S silo so mu vlili konjaka v usta.

Ranjenec je še enkrat odprl oči.

»Studenec — pri Col — nar — jevem — studencu — Meden —«

»Kaj je pri Colnarjevem studencu, Jeras? — Jeras! Kaj je pri Colnarjevem studencu? Kaj je z Medenom?«

Jeras se je iztegnil in obležal brez življenja. Večen molk. Tragedija v gozdu.

Sedaj šele so zavezali ranjenemu tovarišu roko, nato so položili mrtvega ali vendar le samo brezavestnega ob pot pod zasneženo smreko.

ozirov prodati p' emiški posestniki. Kakor poroča angleški list »Daily Express«, bo angleški kralj to palačo prodal, ker njegove premoženjske razmere niso sijajne. Nekdanje veliko premoženje angleške kraljevske družine se je tekom zadnjih desetletij precej skrčilo. Ker je v blagajni nastala praznina, bi jo radi napolnili z izkupičkom Buckingham-palače. Angleški kralj in tudi prestolonaslednik soglašata s tem načrtom. Prestolonaslednik je mož praktičnega duha, ki ima za gospodarske

nujnosti veliko smisla. Ko je bil na potovanju po Južni Ameriki, je predvsem posvečal svojo pozornost in svoj trud trgovskim zadevam, da bi pridobil angleški industriji ugodna tržišča. Tako si je zaslužil naziv »prvi trgovski potnik Anglije«. Ker gre v tej zadevi za pridobivanje potrebnih gmotnih sredstev, nista ne kralj ne prestolonaslednik proti prodaji te palače. Ako se bo palača prodala, se bo podrla, da napravi prostor za gradnjo novih stanovanjskih hiš.

šolarjem. Posnemanja vredno! — Predpustni čas je bil pri nas letos še dokaj miren, čemur je seveda največ vzrok ta kruta gospodarska kriza. Žalimo tudi, da bi bližajoča se pomlad nam prinesla boljše čase!

Bočna pri Gornjemgradu. Prostovoljno gasilno društvo Bočna je priredilo v nedeljo dne 26. februarja svojo običajno predpustno prireditve. Po končani veseloigri »Glavni dobitki« se je razvila lepa zabava. Da so bili vsi cenjeni gostje dobro postreženi, za to so poskrbeli naš dobri Šekov ata z žlahtno kapljico in izbornimi jedli. Tudi igra je pod režijo gđ. Majerholdove prav odlično uspela. Celo obsežni Šekov salon, ki je bil doslej vedno dovolj velik za tukajšnje prireditve, je bil to pot veliko premajhen in je moralo več daljnih in zapoznelih gostov oditi. Celotni uspeh prireditve je bil kljub današnjim težkim časom v moralnem kot gmotnem oziru prav zadovoljiv. Zahvaljujemo se vsem cenjenim gostom, ki so posetili našo prireditve od blizu in daleč, zlasti pa našim sosedom Gornjegrajcem, ki so se odzvali v tako častnem številu. — Gasilno društvo Bočna.

DRUŠTVENE VESTI

Mladini!

Slomšek, ki je bil ter še vedno je pravi oče slovenske mladine, ni nikdar nehal mladino opominjati, da se zaveda velike važnosti mladih let. Mladost je pomlad v človeškem življenju: kdor spomladi ne seje, ne bo jeseni žel.

Sejati je treba seme izobrazbe. Mlada duša je kakor zorana njiva, sprejemljiva za duhovna zrnca. Ako ostane neposejana, ne bo iz nje ničesar zrastle. Neizobražen človek je izguba za sebe, za družino, za narod in za državo.

Mladina, zavedaj se pomena svojih let! Porabi sredstva, ki so ti na razpolago za izobrazbo. Predvsem v roke dobro knjigo, ki ti je prava prijateljica! Slabe knjige in nekrščanskega časnika pa se varuj kakor kače, ki nosi v sebi strup.

Fant, ki ti je hrabrost v mladi krvi, bodi hraber v obrambi krščanskih načel! Če izgubiš vero, si zavrgel najmočnejši ščit za življenjsko borbo. Če ti vera omedli ali omedli, boš po značaju slabotnej, ki nikjer ne pride do veljave.

Mlad človek išče tovarištva. Tovariš ti bodi takšen, ki je tako dober ali celo boljši kot ti. Kdor ni dober ali boljši kot

ti, te tudi ne more boljšega storiti, marveč samo pokvariti. Fantje in dekleta, pazite na društvo, ki se mu pridružite! Če ni povse in resnično krščansko, ni za vas.

Slovenska mladina, drži se pota, ki Ti ga kaže Tvoja duhovna mati, katoliška Cerkev. Vsaka druga pot je stranpot in ne vodi k sreči. Po poti krščanskih in narodnih načel! Ta pot vodi k Tvoji sreči in k pravi narodni blaginji!

Ptuj. V postnem času vprizori Kmetijsko bralno društvo na Rogoznici veliko dramo: »Pasijona«, ali trpljenje in smrt Jezusa Kristusa v 11 slikah. Vprizoritve bo v mestnem gledališču v Ptuj, v popolnoma novi opremi. Prvikrat se vprizori na praznik sv. Jožefa dne 19. marca; ponovilo se bo na praznik Marijinega Oznanenja dne 25. marca in v nedeljo dne 26. marca vsakokrat ob 3. uri popoldan. Ničče naj ne zamudi, pogledati si te veličastne vprizoritve!

Petrovče. Fantovska kongregacija v Petrovčah priredi v nedeljo dne 12. marca, ob treh popoldne, v Jelovškovi dvorani v Petrovčah prelepo kmetsko dramo »Vrnitev«. Snov je vzeta iz vojnih časov. Vsi prijatelji lepe igre ste iskreno vabljeni!

Rečica ob Savinji. Na pustno nedeljo so vprizorili otroci naše osnovne šole v dvorani g. Stiglica prekrasno igro »Desetnik in sirotica« v treh dejanjih. Vse vloge so nadebudni malčki izborni podali. Obisk igre je bil zares rekorden; dvorana je bila docela napolnjena. Čisti dobiček je namenjen v prid revnejšim

Potres na Japonskem.

V noči 2. marca je skoro v vsej Japonski, posebno pa na severovzhodni obali zavladal katastrofalen potres. V glavnem mestu Tokiu je ljudstvo v velikem strahu zbežalo na ulice. Vsled strašnih potresnih sunkov je na mnogih delih mesta izbruhnil požar. Ranjenih je bilo 1200 ljudi, pogrešajo pa jih nad 200. Središče potresa pa je bilo severno od Tokia pod goro Fukošimo. V mestu Kaneitiu, ki leži pod to goro, je potres podrli 1000 hiš. Zaradi potresa je nastal silen morski vihar, ki je bil strašnejši ko potres sam. Morski valovi so prestopili bregove, preplavili pokrajine, potopili ali odnesli ljudi, porušili hiše. Obmorska mesta so najbolj trpela, nekatera mesta so kar izginila, kakor tudi vasi, ki so ležale ob obali, kjer je divjal strahovit vihar. Skupno je ta potresna katastrofa porušila preko 5000 hiš; poldrugi tisoč jih je razdejal po-

Čudovito oblikovano drevo je bilo videti kakor bela žena, ali pa mramornat nagrobni kamen.

Življenje, ki je bilo omadeževano z marsikatero krivdo, je našlo tu svoj hitri konec. Ali je bil mrtev? Stražniki tega niso vedeli. Kdo naj sodi? Kdo naj obsodi? Tu leži človek, ki je bil nesrečen vse svoje življenje. Očeta ni bil poznal; mati pa je bila zaradi stiske, ki jo je trla v življenju, mračna, trda žena, ki svojemu otroku ni kazala ljubezni. V vasi se otrok nikomur ni smilil. Stradež ga je naučil krasti, strah ga je naučil laži, nevarnost prekanjenosti, slabo ravnanje vsepovsod potuhnjenosti in sovraštva. Sedaj je bil mrtev, in sneg iz božjega ga je počasi začel pokrivati, med tem ko so hiteli stražniki do prvega človeškega bivališča, da bi poiskali kakšna nosila.

Meden je imel nemirno noč. Mrzlično je hodil po svoji veliki kmetski sobi gor in dol, kadil iz pipe kar naprej in konečno začel piti. Jerasa ni bilo od nikoder. Vsakokrat, kadarkoli

se je zunaj kaj zganilo, je Meden prebledel. Ali pride, ali je še živ? Toda Jerasa ni bilo. Saj tudi ne sme priti! Nikoli več se ne sme vrniti!

Nazadnje pa Meden le ni več zdržal doma. Zbežal je v zimsko noč, tja do Blažunove krčme. Če se Jeras sploh vrne še kdaj, tedaj se oglasi pri Blažunu.

V gostilni so sedeli trije fantje. Igrali so na karte.

Začudeno so pogledovali na prišleca.

»Tako pozno? Ali prihajaš iz mesta?«

»Ne, od doma! Nisem zdrav. Mislim, da imam mrzlico.«

»In bolan hodiš iz hiše?«

»Mislim, da mi bo sveži zrak koristil. Blažun, skuhaj mi ruma z vodo in sladkorjem —«

Fantje se niso več brigali zanj, ampak so igrali. Blažun je zaplečeval, se vtikal v igro, izdajal karte; nahrulili so ga, pa se vendar ni poboljšal, kakor se večina zaplečnikov nikoli ne poboljša.

Meden se je potil. Nemir v njem je rastle.

»Kaj pa ti je, Meden? Saj se ves treseš!«

Postrežljivi hudo-delnik.

Hudodelnik, ki je zaradi uboja stal pred sodnijo, se je izgovarjal na vse mogoče načine, da ni imel pravi ničesar v roki, ko je dotičnika ubil.

»Kako bi bilo to mogoče, da bi vi ne bili imeli polena v roki?« vpraša predsednik sodišča, »saj ga z golo roko vendar niste mogli ubiti.«

»Prosim, g. predsednik, če hočete, vam pa pokažem, kako sem ga z golo pestjo ubil«, reče hudodelnik, približavši se osuplemu predsedniku.

Bolje poprej.

Dvorni norec Francisca L. kralja francoskega.

tres sam, druge pa požar ali pa so jih podrli morski valovi. Smrtnih žrtev je bilo preko 500, nekateri jih cenijo na 1000. Več tisoč ljudi pa je ranjenih, odnosno pogrešanih.

Po uradnih poročilih je bilo ubitih 1553 oseb, ranjenih pa 3338, porušenih, odnosno odplavljenih je bilo 6500 hiš, potopilo pa se je 1300 ribiških jadrnic in čolnov. Nekaj mest je napol razrušenih, najbolj je trpelo mesto Miako, kjer je porušenih in požganih 3000 hiš, skoraj celo mesto. Večina prebivalstva od potresa prizadetih krajev se peča z

ribištvom, in velik del moških se je nahajal na visokem morju. Moški so utonili v morju, žene in otroci pa so našli smrt pod ruševinami svojih hiš in koč. Fantje iz teh krajev se nahajajo na boljših Mandžurije in Džehola. Iste kraje kakor sedaj je prizadel še večji potres leta 1896. Takrat je vsled potresa in povodnji našlo smrt 27 tisoč oseb, nad 25.000 je bilo ranjenih. Še strahovitejši potres na Japonskem je bil leta 1923. Takrat je bilo ubitih 150 tisoč ljudi, ranjenih 300.000, porušenih 316.087 hiš.

Vam je potrebno spomladansko zdravljenje s Planinka čajem Bahovec, ker čisti kri, jo osvežuje in razredčuje. Planinka čaj izloča iz telesa vse tuje materije in škodljive strupe in tako obnavlja ves organizem. Začnite tudi vi z 6—12tedenskim pomladnim zdravljenjem. Zavoj Planinka čaja 20 Din v lekarnah. 287

Kamnica. Sam si je končal življenje 23letni mladenič Št. G. v Kamnici pri Mariboru. Vzrok samomora je nastal radi nekega dekleta.

Kamnica pri Mariboru. Tudi nas ni zapustil letošnji pust brez svadb. Dne 20. februarja je sprejela v naši župni cerkvi zakrament sv. zakona naša pridna mladenka, dolgoletna prednica Marijine družbe Veronika Kaube, hči veleposestnika na Jelovcu. Za spremljevalca na življenjski poti si je izbrala Franca Mačka na Slemenu. Veseli gostje so se spomnili na gostiji tudi občinskih revežev ter za nje nabrali 130 Din. Darovalcem najlepša hvala, mladima zakonskima pa želimo mnogo sreče!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Strašna si smrt v svojem neusmiljenem poslu. Res, ne gledaš ne na levo ne na desno! Kaj tebi, smrt, če nam delaš žalost, ko pobiraš iz naše sredine najboljše! Spremili smo na zadnji poti zglodno gospodinjico, zvesto ljubečo ženo in srečno mater Terezijo Fras, kmetico na Flekušku. Šele 44 let stara, je po kratki bolezni zapustila svojega dobrega moža dne 16. februarja. Nešteta množica žalujočih je napolnila naše pokopališče v nedeljo in s solzami v očeh je gledala, kako so spustili v grob možu oporo, dvema otročičema pa njuno ljubezen. Pogrebeli so pri sedmimi po pokojnici zložili za novo bogoslovnico 200 Din.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Nemilo so nam zadoneli zvonovi in so nam naznanili žalostno vest, da je zatisnil za vedno svoje oči v mariborski bolnici komaj v starosti 44 let Jakob Majcen, čevljarski mojster na Spodnjem Hlapju. Bil je vzoren slovenski mož, značajan in pošten, in zato pri vseh priljubljen. Dolgo vrsto let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«. Hvala vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, kateri so ga spremljali na njegovi zadnji poti na magdalensko pokopališče. Ohranjen mu bodi časten spomin in večna luč naj mu sveti!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Za nami je ta šmentani predpust. Dolg je bil letos, zato smo pa imeli tudi vse polno porok, kakor že dolga leta ne. Najbolj sta se v letošnjem predpustu in lansko jesen izkazali obe Senarski in severni del Oseka. Druge vasi so dale manj ženinov in nevest. Zato smo pa vsaj po vsej pravici lahko na pust in na pustno nedeljo smeli jesti krape, ker smo imeli v fari veliko gostij. Pravijo namreč, da v tisti fari ne smejo na pust jesti krapov, kjer ni bilo nič gostij. Pa imamo v fari še veliko deklet za možitev in fantov za ženitev. Te smo si pa prihranili za boljše čase; drugače prihodnja leta ne bo nič s krapji. — Kaj pa združenje občin v fari? Je pač menda tako kakor povsod po naši mili Sloveniji. Naš trg, ki šteje 345 ljudi in ima povsem na vse strani podeželski značaj, bi bil najrajše občina zase; okoličani pa pravijo, da hočejo pripasti k novi trški občini, češ, tako pravijo, če smo dobri za to, da nosimo težko pridobljene dinarje v trg, naj bomo potem

ga, je tožil kralju, da mu žugajo neki sovražniki s smrtjo. Francu mu je nato dejal: »Če to storé, dal jih bom 5 minut pozneje obesiti na vislice.«

»Vellčanstvo«, zavrne norec, »prijetneje bi mi bilo, ko bi jih dali že pet minut prej obesiti!«

Skrb za jed.

Vollini knez Sakonski je imel pri kosilu profesorja Taubmana, znanega šaljivca. Ko si je ta po dokončani jedi vtaknil dva piščanca v žep, je rekel knez, to opazivši: »Bralje, ne skrbite, kaj boste jedli!«

»Prav, prav«, odvrne Taubman, »jaz tudi nočem skrbeti, zato

»Mislim, mislim, da imam špansko. Pa bi vendarle ne bil smel iti iz hiše. Skuhaj mi še ruma, Blažun!«

Bilo je že pozno v noč, tedaj se je pripeljal nekdo na smučéh. Meden je prebledel. To je bil Jeras. Torej je vendar ušel! — Ne, bil je nekdo drugi!

Mož je planil v sobo in bušil z besedo:

»Jeras je mrtev!«

Vsi so skočili kvišku, le Medven je obsedel in se krčevito oprijel mize z obema rokama.

Prišlec je pripovedoval:

»Bil sem v krčmi na hribu. Jernej je bil tam in še nekaj drugih. Bilo je že pozno. Tedaj sem se odpravil proti domu. Blaga nisem imel s seboj; zato sem bil varen. Peljal sem se v nižavo proti meji. Med potjo sem opazil na tleh nahrbtnik. Pobral sem ga in si ga naložil. Komaj pa sem se popeljal malo dalje, sem slišal v dolini spodaj strele. Pet ali šest. Priplazil sem se bliže. In zagledal sem stražnike okrog moža, ki je ležal na tleh. Eden je rekel: »Jeras je. Še obraza nima počrnjenega. Sedaj pa leži tu na tleh!« Tako so

hodili okrog njega. »Mrtev je«, je rekel eden. »Jaz sem ga zadel. Ni bilo mogoče drugače. Štirikrat je ustrelil z revolverjem proti nam.«

»Saj ni imel revolverja; v mestu ga je bil zastavil,« je oporekal eden izmed tihotapcev.

»Povej! Povej!« so silili vanj drugi.

»Mislili so torej, da je mož mrtev. Toda Jeras je začel govoriti. Govoril je tiho, da ničesar nisem mogel razumeti. Tem glasneje pa so govorili stražniki. Skoraj vpili so: »Jeras, Jeras, kaj je z Medenom in s studencem?«

Vsi so se ozrli v Medena, ki je kakor mrlič bled sedel na stolu in se tresel po vsem životu. Toda takoj so se obrnili zopet proti prišlecju:

»Povej! Povej!«

»Ponovno so vprašali po Medenu in studencu. Nato je rekel eden: »Utihnili je; sedaj je gotovo mrtev.« Po kratkem posvetu so položili Jerasa ob pot. Eden je ostal pri njem za stražo, druga dva pa sta zavila proti gozdarju. Mene je zeblo neusmiljeno; toda nisem se smel geniti. Čakal sem. Ni trajalo dolgo, saj je le pet minut

nu vse župnije za njegovo plodonošno 12letno delovanje pri Sv. Jurju ob Ščavnici in mu želel božjega blagoslova v njegovi novi župniji Gomilsko v Savinjski dolini. Korošak Tone pa je deklamiral ganljivo slovo, ki je vse ganilo do solz. Nazadnje se je g. kaplan poslovil od vseh zbranih ter nas bodril, naj tudi v bodoče živimo po Kristusovih naukih, da bomo, četudi sedaj ločeni, enkrat vendar prišli zopet skupaj, kakor pravi poslovlina pesem: »Da bi na desnici stali pred Sodnikom zadnji čas in še nikdar ne ločili . . .« Vsem nam je bilo težko ob slovesu, zlasti še, ko je domači pevski zbor pod vodstvom organista g. Kocheka zapel poslovlino pesem: »Dolinice, hribovi vi! Od

bruarja na Slivnico. Nesrečno naključje je hotelo, da je padel v potok in podlegel poškodbam. Za njim žaluje žena in tri že preskrbljene hčerke. Bog mu bodi mil sodnik!

Sv. Janž na Dravskem polju. Srečna je bila naša župnija od 5. do 12. februarja, ko smo imeli sv. misijon. Vsaki dan je bila cerkev polna, prišlo je tudi mnogo ljudi iz sosednih župnij. Govori gg. misijonarjev so bili izbrani in jedrnat, ljudje so govorili, da bi jih poslušali čeli dan. Kmečko ljudstvo uvidi samo, da mu je treba pravih naukov, takih, ki bodo ljudstvo dvignili in vodili po pravi poti. Take nauke pa nam daje naša vera. Ko bi moderni svet spoznal, kako daleč je zabredel v

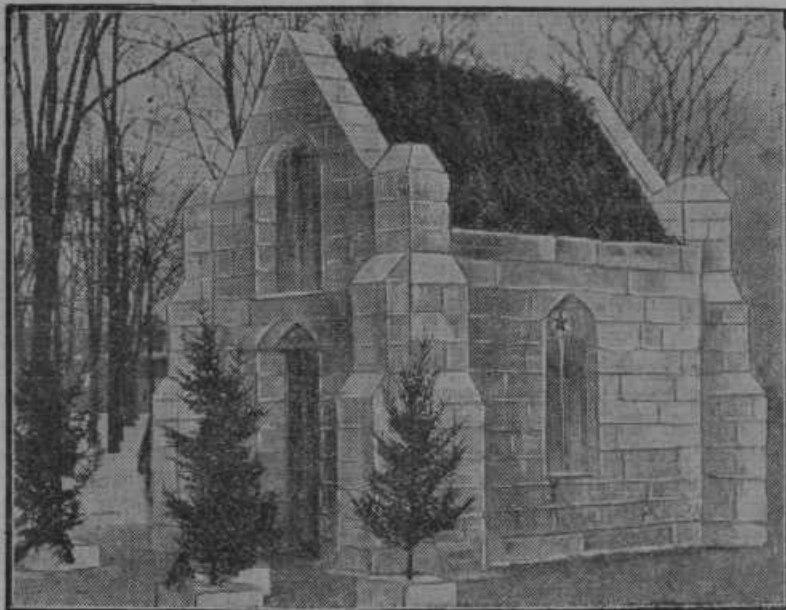
ka Leopolda Leskovarja razrešil njegove službe. Imenovani je bil svojčas začasni župan tukajšnje občine ter daljšo dobo let marljiv občinski odbornik. Na njegovo mesto je postavljen za člana občinske uprave Anton Predan, šolski upravitelj v Majšpergu.

Gerečja vas pri Ptujju. Brdsko gospodarji tukaj pri nas božja dekla, ki nam je pobrala kar pet oseb v teku treh tednov. Zadnji nam je preminul gasilec tovariš Kiseljak Jožef, kateri je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, dne 20. februarja mirno v Gospodu zaspal. Pogreb rajnega se je vršil dne 23. februarja ob 8. uri zjutraj. Na zadnji poti so ga spremlili domači gasilci. Na grobu je v lepih besedah orisal življenje rajnega domači č. g. župnik Skuhala. Za slovo so mu tudi zapeli domači pevci. V miru počivaj, dragi nam Joško!

Studenice pri Poljčanah. Milo so zadoneli zvonovi pri sv. Luciji in naznanjali, da nas je za vedno zapustil naš dobri sosed Lepej Janez v Križeči vasi. Dolgih šest let je voljno prenašal svojo težko bolezen in bil večkrat spreviden s sv. zakramenti. V tej dolgi bolezni sta mu marljivo stregli žena in hčerka, dokler ga ni dobri Bog poklical k sebi. Kako je bil priljubljen, je pričal njegov pogreb. Kljub slabi poti se ga je udeležilo mnogo sorodnikov in prijateljev. Predno so rajnega odnesli od hiše žalosti, se je poslovil od njega njegov prijatelj Anton Goričan z ganljivimi besedami. Naj počiva v miru, njegovi ženi in hčerkam pa iskreno sožalje!

Kostrivnica pri Rogški Slatini. Dne 10. februarja smo ob obilni udeležbi pogrebcev spremlili k večnemu počitku Amalijo Strniša, posestnico v Spodnjem Gaberniku. Rajna je bolehal več let na želodnem raku. Bogu vdan je prenašala grozno bolezen, zanašajoč se na božjo pomoč. V katoliškem duhu je vzgojila sedem otrok, kateri so vsi člani fantovske in dekliške Marijine družbe; starejša hčerka je marljiva cerkvena pevka. Počivaj v miru, ljuba mati, in na svidenje v nebesih!

Sv. Vid pri Grobelnem. Prisrčno in slovesno smo sprejeli novega g. župnika L. Kolenca. Čaka ga veliko dela v vsakem oziru. Pa saj vemo, da je prinesel s seboj veliko dobre volje in vneta srce za čast božjo in zveličanje duš. Sedaj se lahko vsa župnija udeleži ob

Cerkev iz leda v državi Viscousin v Zedinjenih državah.

vas slovo srce boli . . .« Nato je g. kaplan sedel na sani in se med slovesnim zvonjenjem odpeljal po sneženi cesti proti novi domačiji. Naj Vam nebeški Oče lajša Vašo življenjsko pot kot župniku v lepem Gomilskem!

Slivnica pri Mariboru. Kruto nas obiskuje božja dekla smrt. Več ko teden dni je preminulo, kar smo pokopali mater Kolmanovo. Prišla je zopet in izbrala iz naše sredine vrliga viničarja in očeta Jožefa Glodež iz Črete. Nič hudega sluteč se je podal zvečer 13. fe-

svojem brezverstvu, bi se vrnil nazaj na pravo pot, k sv. veri. V nedeljo smo se poslovili od gg. misijonarjev. Cerkev je bila nabit polna. Slovo je bilo težko. Marsikateremu so se orosile oči, ko se je naš g. župnik v imenu faranov od njih poslavljal. Naša zahvala bo najboljša, ako bomo tako živeli, kakor so nas učili, in če bomo te nauke v vsakdanjem življenju izpolnjevali.

Majšperg. G. ban je z odlokom z dne 6. februarja 1933 tukajšnjega občinskega odborni-

od tam pa do gozdarja. Prišli so kmalu nazaj. Prinesli so nosila in odeje. Tudi gozdar je prišel. Naložili so mrtvega na nosila, ga pokrili in odnesli. Tedaj sem jo urno pobral proti domu. Sedaj pa mi dajte piti; le malo sem še živ!

Sedli so zopet vsi okrog mize in nekaj časa mislili na mrtvega Jerasa. Nenadoma je eden zavpil:

»Poglejte vendar Medena, saj bo umrl! — Meden, Meden, kaj pa ti je?«

Meden je trudno rekel:
»Zelo — zelo — sem bolan. — Španska! — Trese me!«

Sklenili so, da takoj spravijo Medena domov. Blažun je dal hitro napreči sani.

»Dve steklenici ruma ti bom dal domov, Meden. Rum je najboljšo sredstvo proti španski. Dobra stara dva steklenici ti bom dal. Plačal boš že pozneje!«

Eden tihotapev je sedel z njim na sani. Medena so zavili do vratu in ga odpeljali domov.

Ko je ostal sam, si je Meden doma hitro opomogel.

Jeras je mrtev! Črv, ki mu je izpodjedal življenje, je bil pohojen.

Meden je pil veliko. Velikansko zmago slavje mu je napolnjevalo srce. Sovražnik je bil mrtev. Krvoses, ki je sesal njegovo kri, se je iztegnil. Dobro tako!

Seveda, blebetal je nekaj o studencu. Toda kaj velja to? Kaj dokazuje to? Bile so le smrtne blodnje, spomin na doživljeni umor dekleta, o katerem sta oba izpričala. Tudi revolver, ki so ga našli pri mrtvem Jerasu, ni dokazal ničesar; nihče ne more potrditi, da je njegov. Saj je bil čisto navaden browning, kakor jih izdelajo na tisoče, brez kakega posebnega znamenja.

Meden je bil prav zadovoljen. Pil je še in še. Stopil je tudi k oknu, pogledal proti studencu, ki je vrel iz tal tam na Colnarjevem vrtu. Para se je vlekla po belo pokritem vrtu. Meden se je zasmejal:

»Le čakaj, ti čarovni vrec, ogenj v snegu! Dobim te, dobim te kljub vsemu!«

sem se založil dobro z živežem.«

Neprijatelj sladkim rečem.

Med ameriškansko vojsko je govornik pri slovesnosti navduševal poslušalce, naj so srčni in sklenil je z besedami:

»Vojskujte se, bojujte se, državljani, kajti sladko je umreti za domovino!«

»Zakaj pa vi ne umrete za domovino?« ga vpraša radoveden poslušalec.

Govornik malo obmolči, potem pa zavrne prijazno: »Nisem prijatelj sladkim rečem!«

(Dalje sledi.)